

Libris .RO

Respect pentru oamenii și carti

EVELYN SKYE

SERIA JOCUL COROANEI

DESTINUL COROANEI

Traducere din limba engleză și note de Ofelia Al-Gareeb

CORINT
BOOKS

—2017—

Jocul Coroanei este unul străvechi, mai străvechi decât însuși țaratul.

Dar nu este singurul joc.

Mai există și jocurile iubirii, jucate de băieți și fete. Jocurile decepției, jucate de escroci și pungași. Jocurile războiului, jucate de generali și regi.

Apoi, mai există jocurile care le combină pe toate trei, jucate numai de cei care nu au nimic de pierdut.

Dar dacă jucătorul nu are nimic de pierdut, atunci nu mai rămâne nimic de făcut...

Decât să câștige.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

Vika Andreieva era un potop de bule minuscule, răspândite în amurgul iernatic. Preț de câteva clipe, se lăsa pradă încântării stârnite de magie, evadării prin evanescentizare. *Sunt cerul. Sunt vântul. Sunt libertatea dezlănțuită.*

Totuși, de îndată ce Vika se rematerializă în stepa kazahă, realitatea înlocui bucuria de a fi totul și, cu toate acestea, aproape nimic. Se afla acolo pentru a munci, pentru a îndeplini o însărcinare oficială în calitate de Mag Imperial. Oftă.

Cu numai o jumătate de ceas în urmă, își făcuse apariția la grajdurile regale, unde Marea Prințesă Iuliana Romanova își țesăla calul. Sau, mai curând, un băiat de la grajduri îi țesăla calul, periindu-i coama castanie, în vreme ce Iuliana îi arăta fiecare noduleț.

Băiatul nu o văzu pe Vika apărând în cel mai îndepărtat ungher al grajdului, însă privirii agere a Iulianeii nu-i scăpa nimic.

— Pleacă, porunci Marea Prințesă, gonindu-l pe băiatul de la grajd.

Acesta sări și dispăru în mare grabă, bine antrenat în a nu se codi împotriva dorințelor Iulianeii.

Respect p Când băiatul se făcu nevăzut, Iuliana se întoarse spre Vika și îi spuse:

— Baroneasă Andreieva, ar fi de preferat să intri într-o încăpere – sau în grajd – cum se cuvine, după ce primești permisiunea și după ce gărzile te anunță. La fel ca toată lumea.

Vika îi aruncă Iulianei o privire piezișă.

— Scuzele mele, Alteța Voastră Imperială. Doar că, știți, eu *nu* sunt „ca toată lumea”, răspunse Vika, încrucișându-și brațele la piept.

Iuliana pufni.

— Mă aflu aici întrucât mesagerul vostru a spus că doriți să mă vedeți, adăugă Vika și făcu o reverență cu ceva mai mult decât o idee de sarcasm.

Când se îndreptă, de tivul rochiei îi atârna un fir de fân. Vika îl observă, dar îl lăsă acolo. Ea crescuse în pădure; i se părea aproape bizar să *nu* vadă fărâme de noroi și frunze agățate de ea.

Iuliana arcui o sprânceană la vederea fânului.

— Vreau să faci ceva.

Nu tu *Ce mai faci?* sau *Îți mulțumesc că ai venit*. Nu că Vika ar fi fost surprinsă.

— Ce?

— Manierele, *s'il vous plaît**, zise Iuliana.

Vika lăsă capul în jos și își îngădui să dea amplu din cap.

— Firește, Alteța Voastră Imperială. Cu ce vă pot fi de folos?

Iuliana își dădu ochii peste cap.

— Fratele meu și cu mine vrem să te duci în stepa kazahă.

— Poftim? făcu Vika, ridicându-și brusc capul.

— După ce că ești impertinentă, pe deasupra mai ești și surdă? Am spus că vrem să te duci în stepa kazahă. Ultima

* „Vă rog”, în lb. franceză.

Respe data când Pașa a fost acolo, circulau zvonuri despre o altă rebeliune. Trebuie să aflăm dacă planurile lor au mai evoluat, însă mijloacele noastre tradiționale de a strânge informații prin intermediul iscoadelor sunt lente. În orice caz, *tu* poți să te evanescentizezi și să te întorci din stepă în aceeași zi. Niciodată nu am avut informații atât de proaspete.

Dar Vika de-abia o mai asculta. Nu se putea duce. Acolo își avea obârșia Nikolai, celălalt Mag al Rusiei, iar acum el murise fiindcă pierduse Jocul Coroanei...

Cum aș putea să merg prin stepă, ca și când ar fi doar un alt loc? Inima Vikăi începu să bată în ritm de mazurcă, dureros de conștientă că fiecare mișcare solitară fără Nikolai drept partenerul ei nu era dreaptă.

Scutură din cap.

— Nu vreau să mă duc. Nu mă puteți trimite acolo.

Iuliana se apropiase de Vika, împrăștiind cu picioarele fânul din cale.

— Ba pot, și o voi face. Ești Magul Imperial. Fă-ți treaba!

Așa că acesta era motivul pentru care Vika se afla acum în stepă. Își mai îngădui încă un moment, nu doar pentru a-și reveni după evanescentizare – mereu îi trebuiau câteva secunde să se reorienteze –, ci și pentru a-și aduna puterile, astfel încât să poată face față acestui loc care îi amintea prea mult ce – *pe cine* – pierduse cu numai două săptămâni în urmă.

Trase adânc aer în piept. *Asta face parte din treaba mea. Toată viața, n-am vrut nimic mai mult decât să fiu Mag Imperial, iar asta atrage după sine multe. Pot să fac asta.* Dar era o victorie plăcută și dureroasă în același timp.

Mai inspiră o dată adânc.

Înainte să plece din Sankt Petersburg, Vika își preschimbase înfățișarea pentru a se putea integra mai lesne printre

Respek kazahi, schimbându-și culoarea părului din roșcat în brunet, iar veșmintele, dintr-o rochie cu mâneci bufante într-o tunică *koilek*, o rochie cu guler și o haină *shapan* grea, făcută din piele de oaie.

La câțiva pași de cotlonul întunecat în care se ascundea, în piața plină de corturi era forfotă. Acolo se găseau tarabe pline ochi cu alune și recipiente cu mirodenii. Standuri în care se vindeau cizme căptușite cu blană și altele care se făleau cu bijuteriile lor din argint, toate cu modele complicate și încrustate cu pietre roșii, oranj și albastre. Există o tarabă care se specializase în tot soiul de fructe uscate, și pretutindeni erau oameni care zâmbeau, cercetau mărfurile și se tocmeau.

Prin apropiere trecu o fată, ducând o tavă cu pâini rotunde, enorme. Probabil că abia fuseseră scoase din cuptor, căci căldura lor, care mirosea a drojdie, umplea aerul. Aroma lor, care îi amintea de brutăria Ludmillei Fanina de acasă, o liniști pe Vika și o scoase din starea de posomoreală.

În plus, posomoreala nu i se potrivea Vikăi. Era mai mult starea sufletească a lui Nikolai decât a ei, iar ea de fapt era incapabilă să fie melancolică prea mult înainte să simtă că ceva dinlăuntru ei nu-i dă pace și o face să treacă mai departe. Singura dată când se cufundase în amărăciune, după moartea tatălui, ieșise din acea stare mai agitată ca oricând și aproape că-i distrusese casa lui Nikolai ca reacție, doar pentru a fi copleșită de regrete la jumătatea acțiunii. Vika nu avea să mai facă greșeala de a se lăsa iar în voia emoțiilor prea mult timp. Își strânse pumnii și își ascunse vârtejul de senzații care îi înconjură gândurile legate de Nikolai, oricât de greu i-ar fi fost să-și reprime acele sentimente.

Fata de la brutărie puse tava jos la un stand aflat la câțiva metri depărtare și începu să descarce pâinile pe raft. O mulțime

de femei înconjurată imediat taraba, ademenite de mirosul de pâine proaspătă aidoma unor pescăruși gureși la un picnic, și începură să vorbească mult și zgomotos, pentru a-i atrage atenția fetei.

Ludmilei i-ar fi plăcut să încerce pâinea kazahă.

Genial! Ochii Vikăi se luminau. Asta avea să-i ofere ceva la care să se concentreze și să uite de Nikolai.

Prin farmece, își aduse câteva monede kazahe în palmă. Apoi făcu banii să se evanescentizeze în sertarul fetei de la brutărie, iar la schimb evanescentiză o pâine tocmai până pe Insula Ovcinin, unde locuiau atât ea, cât și Ludmila Fanina. Pâinea avea să ajungă la „Brutăria Cenușăresei”, prăvălia Ludmilei, încă aburindă și caldă. Vika îi trimise o scrisoare scurtă împreună cu pâinea, cu toate că era destul de sigură că Ludmila avea să știe cine i-o expediase.

Și acum, înapoi la treburile ei.

Vika părăsi dugheana brutăriei și ocoli perimetrul pieței. Singurul cusur în planul Iuliane era că dacă oamenii nu vorbeau rusa sau franceza, Vika n-avea să înțeleagă ce spuneau.

Dar de ce să nu pot?

Fiind singurul Mag rămas în Rusia, însemna că Vika putea să ceară mai mult din magia imperiului, de vreme ce nu mai era nevoită să o împartă. Și întotdeauna fusese capabilă să înțeleagă animalele, ca de pildă șobolanul ei mesager albinos, Poslannik, aruncând o vrajă asupra lor. Pur și simplu nu se gândise până atunci să traducă o altă limbă omenească, deoarece nu-i făcuseră trebuință decât rusa, franceza elementară și limbajul glotonilor și al vulpilor de pe Insula Ovcinin.

Mergând, Vika porni să țeară prin vrăjitorie un soi de cupolă, pentru a înconjura întreaga piață. Vraja începu de jos, ca un vâl strălucitor de cristal lichid ridicându-se din

Respectământ. Cel puțin, așa îi apărea ei, căci Vika putea să vadă magia lucrând.

Vraja se prelingea în sus spre cer, plutind ca și cum nu ar fi fost supusă legilor gravitației. Urcă în afara pieței, apoi se arcui deasupra corturilor, închizându-i pe vânzători și mărfurile acestora înăuntru.

Dar nu cu adevărat. Bolta nu era solidă; oamenii nu o puteau vedea și nici simți, și puteau să iasă și să intre după bunul plac. Harul magic al Vikăi avea doar să capteze scena, iar apoi ea putea să ducă vraja în Sankt Petersburg, astfel încât să o reproducă pentru Iuliana și Pașa, care puteau să meargă prin memoria boltei de parcă ei înșiși s-ar fi aflat acolo.

Includea, de asemenea, o vrajă care să-i permită Vikăi să înțeleagă kazaha. Sau, în orice caz, o tentativă la o astfel de vrajă. Dacă ar fi putut să audă ce se vorbea înăuntru, ar fi putut să înțeleagă mai bine dacă tulburările din regiune luaseră amploare.

Zâmbi cu îndârjire spre piața din fața ei. *Sper să funcționeze*, gândi ea, căci dacă magia ei funcționa, putea să capteze scene și din alte locuri, cum ar fi granițele unde rușii și otomanii se ciondăneau. Asemenea informații aveau să fie de neprețuit.

Dar mai spera și să dea greș, deoarece n-ar fi fost câtuși de puțin plăcut să-și petreacă restul zilelor singură, spionând la marginea imperiului.

Vraja boltei strălucea alene sub soarele iernii, pereții săi din cristal lichid mișcându-se asemenea fluxului și refluxului pe măsură ce magia absorbea fiecare cuvânt și fiecare acțiune care se petrecea în incinta sa. Vika aduna fragmente de conversații.

- Două perechi de cizme...
- E prea scump pentru un picior de miel...
- Dar Arujan detestă caisele uscate...

Respect p
Însă, atunci, în vârful bolții se înregistrează o mișcare bruscă, iar Vika icni în timp ce unduirile tremurară la suprafața vrăjii ei, deschizând o gaură sub forma unei crăpături zimțate. Puterea ei se poticni, ca și cum curentul de la Bolșebnoie Duplo – izvorul magiei Rusiei – s-ar fi blocat brusc. Scânteile care dansau în mod obișnuit prin buricele degetelor ei fură înăbușite.

Ce?

I se strânse pieptul, ca și cum aerul i-ar fi fost stors din plămâni. Unduirile amenințau să se adune în ceva mai mult, să năvălească în cascadă în lateralele bolții, desfăcând totul.

Vika deschise larg brațele spre cer, cu palmele în sus, și se chinui să-și recapete suflul în timp ce încerca să-și țină vraja sub control. Trase de magia deja existentă, încercând să o direcționeze în sus și deasupra bolții, pentru a petici crăpătura din vârful ei. Era ca și cum ar fi tras de un material textil care era deja prea întins; nu exista suficientă magie pentru întreaga boltă.

Însă, chiar atunci, la fel de iute precum se poticnise, puterea începu să curgă din nou lin prin Vika. Era aproape sigură că nu era isprava ei – magia de-abia se clintise atunci când ea trăsesese de ea –, dar, cumva, unduirile din boltă se neteziră, lăsând o suprafață liniștită, curgând deasupra crăpăturii din vârf pentru a o reîntregi.

Ea își lăsă brațele pe lângă corp, în timp ce pe frunte îi apăroră broboane de sudoare. Ce anume ar fi putut să producă o astfel de poticnire în magie? Până atunci, puterea ei nu mai înregistrase niciodată o asemenea sincopă.

Brusc, o cuprinse oboseala, de parcă ar fi fost călcată de o trăsură trasă de doisprezece cai năvăvași.

Și Vika râse în sinea ei, căci în minte auzea ce i-ar fi spus Ludmila, ce îi tot spusese: *Prea multă muncă și prea puține prăjiturile.*

Respe *Trebuie să ai grijă de tine, raza mea de soare. Odihnește-te și mănâncă mai multe dulciuri.*

Să se odihnească. Vika scutură din cap. Conceptul de odihnă nu exista pentru Magul Imperial, cu siguranță nu pentru unul aflat permanent la dispoziția Iulianei.

Dar asta nu înseamnă că nu pot fi mai multe prăjiturile. Stomacul Vikăi chiorăi.

Evanescentiză alte câteva monede în standul brutăriei din apropiere. Un moment mai târziu, o prăjitură *chak-chak* apăru în palma ei, o grămăjoară de aluat însiropat și presărat cu nuci tocate. Vika luă o îmbucătură crocantă, plină de miere.

Surâse. Vârî restul prăjiturii în gură. Și mai trimise bani pentru încă o porție.

Să fie Mag Imperial nu era rău deloc.

CAPITOLUL DOI

O dată ce termină de captat scena din stepă – și neuzind ceva care să reprezinte o amenințare imediată din partea kazahilor –, Vika se evanescentiză înapoi în Sankt Petersburg, pe malurile înghețatului râu Neva. În spațele ei, o statuie imensă a legendarului țar Petru cel Mare ședea călare pe un cal din bronz și veghea asupra capitalei pe care o ridicase, această glorioasă „Veneție a Nordului”. Podurile orașului erau cufundate în întuneric la acea oră, ghirlandele lor de sărbătoare care sclipeau în timpul zilei fiind acum înghițite de noapte, cu numai câteva felinare stradale care își aruncau halourile spectrale pe caldarâmul acoperit de zăpadă. Și toți oamenii din oraș dormeau tun. Cu excepția Vikăi, firește.

Pentru oricine altcineva, miezul nopții era tăcut. Dar pentru ea, care putea să simtă elementele ca și când ar fi făcut parte din sufletul ei, întunericul era plin de sunete. Apa râului, leneșă și aproape înghețată sub stratul gros de gheață, dar încă agitându-se. Moliile de iarnă zburând prin aerul geros. Ramuri goale, îndoindu-se în vânt.

Respect p Nu avea să poată adormi prea curând, sau poate chiar deloc, nu după ce își petrecuse ultimele ore cufundată în stepă. Dumnezeu, cât de dor îi era de Nikolai! Pentru o scurtă perioadă în timpul Jocului Coroanei, în sfârșit mai fusese cineva care să poată să facă ceea ce făcea și ea, care înțelegea cum era să fii singurul – sau singurii doi – de un fel, care știa cine era ea cu adevărat.

Așa că, în loc să se ducă acasă, Vika privea râul înghețat din fața ei, în direcția insulei pe care o crease în timpul Jocului. Oamenii din Sankt Petersburg o numiseră Insula Letniy – Insula Verii –, căci Vika o vrăjise să fie un paradis veșnic cald.

Dar se înfioră când își aminti de sfârșitul Jocului. Nikolai încercase să se sinucidă, însă cuțitul pe care Galina i-l dăduse era vrăjit ca „niciodată să nu dea greș”, ceea ce însemna că „niciodată nu avea să dea greș cu ținta pe care o intenționase Galina”. Așa că atunci când Nikolai își înfipsese cuțitul în el, acesta de fapt o străpunse pe Vika. Și pentru a o împiedica să moară, el își canalizase propria energie către ea.

Vika închise ochii când ecoul morții, atât cea a lui Nikolai, cât și cea a tatălui ei, reverberă prin oasele ei. Doi oameni incredibil de importanți își dăduseră viața pentru ea. Ea nu merita sacrificiul.

I-aș fi oprit dacă aș fi știut ce făceau.

Dar acesta era motivul pentru care niciunul nu îi îngăduise să știe.

Vântul mușca și mai tăios în jurul ei. Tata se dusesese pentru totdeauna, dar Nikolai... Ei bine, ea îl văzuse – sau văzuse o siluetă care semăna cu el – în visul din stepă. În parcul de pe Insula Letniy existau o mulțime de bănci fermecate; nu era nevoie decât ca o persoană să se așeze pe Băncile Viselor și imediat avea să fie transportată într-o iluzie a Moscovei, a Lacului

Respe Baikal, a orașului Kostroma sau a oricărui loc dintre celelalte douăsprezece pe care le crease Nikolai. Fiecare bancă era un vis diferit.

Oare Nikolai mai era încă acolo, în visul din stepă? Vika se întorsese în acel loc în fiecare zi de când îl văzuse acea unică dată cu o săptămână în urmă, dar el nu mai apăruse. Și totuși, băncile în sine mai existau, ceea ce însemna că magia lui nu dispăruse. Poate că asta însemna și că Nikolai era, cumva, încă în viață.

Dar Vika simțea și vechea magie dinăuntrul statuii lui Petru cel Mare din spatele ei, și aceea fusese creată cu câteva zeci de ani în urmă de un Mag care murise în Războaiele Napoleoniene.

Vika spera însă că băiatul-umbră pe care îl văzuse era o fărâmă de viață pe care Nikolai reușise să o păstreze pentru sine. Nu destulă pentru a fi real, dar destulă pentru a fi mai mult decât un vis.

— Dacă mai ești încă înăuntrul băncii, voi găsi o cale să te scot de acolo și să te fac din nou tu însuți, zise Vika.

În timp ce rostea promisiunea, pieptul i se strânse. Dar nu era coarda invizibilă care o lega de Nikolai în calitate de Magi; această încordare din pieptul ei era de un alt soi.

Vika își apăsă cu mâna clavicula stângă, unde cicatricea cu baghetele încrucișate ale Jocului o arsesese cândva.

Înainte de finalul Jocului, Nikolai îi spusese că o iubește.

Era posibil ca și Vika să-l iubească.

Însă nu mai avu timp să-și cerceteze sentimentele, căci din-dărătul ei se auziră pași greoi care se apropiau de statuia lui Petru cel Mare.

Vikăi i se accelerează pulsul. Oare o văzuse cineva evanescen-tizându-se acolo? Nu se putea ca oamenii obișnuiți să știe despre magie. Cu mult timp în urmă, crezuseră în ea, și astfel

Respe avuseseră loc vânători de vrăjitoare. Isterie. În plus, cu cât credeau mai mult în magie oamenii, cu atât mai multă putere genera Bolșebnoie Duplo, ceea ce la rândul-i însemna că Magii constituiau o amenințare mai mare pentru țar, întrucât ei puteau să îi uzurpe tronul. Acesta era motivul pentru care fuseseră concepute Jocul Coroanei și jurământul acestuia, pentru a se asigura că toți Magii aveau să lucreze *cu* țarul și nu împotriva lui, și de ce credința oamenilor de rând în magie trebuise să fie suprimată.

După toate lucrurile cărora le supraviețuise, Vika nu voia să sfârșească pe un rug în flăcări.

Pașii se apropiară. Vika se îndepărtă iute de dig și se ascunse în spatele Pietrei Tunetului, lespedeza masivă de granit de la baza statuii lui Petru cel Mare.

Un minut mai târziu, un pescar tânăr își făcu apariția, poticnindu-se. Cânta.

Ba nu. Lălăia.

Slavă Cerului, își spuse Vika și se relaxă, rezemându-se de Piatra Tunetului. *Probabil că oricum nu m-a văzut, și chiar dacă m-a văzut, mâine-dimineață nu-și va mai aminti.*

Dar atunci băiatul ajunsese la statuie și se opri.

O, îndurare! gândi ea. *Oricine, numai el nu!*

Vika porni cu pași foarte ușori, ocolind Piatra Tunetului spre un loc unde el să nu o poată vedea.

Deoarece se prea poate ca el să fi purtat o șapcă de pescar, dar nu era un bețiv oarecare.

Era Pavel Aleksandrovici Romanov – Pașa –, țarevicul și moștenitorul tronului Rusiei.